

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Frit Danmark

2. Aarg. Nr. 9

Udgivet af en Kreds af Danske

December 1942

Henrettelserne

»Alles haben wir im voraus hineinkalkuliert« — altsaa ogsaa den lille Ting, at Tyskland formelt og reelt skulde komme til at befinde sig i Krigstilstand med Danmark. Fra hin Dag i August, da det officielle Danmark brød Forbindelsen med Tyskland, har vi danske anerkendt dette, og for faa Dage siden fik det sin internationale Bekræftelse, idet de allierede Nationer anerkendte os som krigsførende Magt.

Det er jo muligt, at denne Kendsgerning synes Tyskerne — fra Hitler og Göring via Himmler og Goebbels til Best og Hanneken — saa ubetydelig, at naar den nævnes, møder de den med hin Haanlatter, der saa ofte har skullet gøre det ud for Vidnesbyrd om sjælelig Overlegenhed. Men lattervækkende eller ej, saa er Krigstilstanden et Faktum og vel at mærke til *begge Sider*.

Vore lattermilde Fjender havde ganske vist tænkt sig, at det kun var dem, som skulde føre Krig mod os, og naar de overhovedet kan dy sig for Grin, saa taler de om Krigens Artikler og Love, som vi pænt har at rette os efter og artig at lyde. At nu ogsaa vi fører Krig mod dem, er bleven, eller rettere: vilde være bleven en af Udviklingens Overraskelser, saafremt Tysklands geniale Førerskab ikke havde regnet med *alt*, sandsynligt og usandsynligt, komisk og tragisk, stort og smaat.

I Henhold til de af Tyskerne proklamerede Krigslove — ligegyldigt om de er stemplede i Haag eller blot i de Grusdynger, som engang var Berlin, — tager de sig her i Landet, som overalt hvor deres Horder endnu ejer Magten, Ret til at idømme Dødsstraffe. De hverken vil eller kan nøjes med Deportation til Slaveri og Mørklægning af Aands- og Tankelivet i Nationer, hvis Foragt er dem en daglig Pinsel. Heller

ikke er det dem nok at fylde Tugthuse og Koncentrationslejre med erobrede — og afvæbnede — Folkeslags Ungdom. De maa se og lugte Blod. Som overalt i Europa maa de ogsaa i Danmark vise, at de er fortjente til det attraaede Ry som Bødler — i moderne nazistisk Ud-gave: Bødlerne, der under skraldende Haanlatter spiller med Musklerne — alles hineinkalkuliert!

Men nu har altsaa logisk nok Krigstilstanden i Danmark kaldt frem den anden Side — d.v.s. os selv. Unyttigt at redegøre for, hvorledes vi hidtil har kæmpet mod Fjenden, hvilke Vaaben vi har haft til vor Raadighed, og hvad der kan være udrettet af heldigt og rigtigt. Her skal blot siges, at ogsaa vi har stærkere Vaaben i Hænde end de hidtil benyttede, og Fjenden vilde ikke have kalkuleret fejl, saafremt han havde regnet med, at de vil blive bragt i Anvendelse, naar Tiden forekommer os moden dertil.

DANMARKS FRIHEDSRAAD har udsendt følgende aabne Brev til

Den øverstbefalende for de tyske Tropper i Danmark.

Efter at danske Frihedskæmpere er blevet dømt til Døden ved tysk Krigsret, og Dommene er blevet fuldbyrdet, ønsker vi at gøre opmærksom paa de Følger, som Fortsættelsen af en saadan Politik vil faa for Udviklingen af Forholdet mellem Danmark og Besættelsesmagten.

I sin Udtalelse til den danske Offentlighed gav det tyske Riges Befuldmægtigede, Dr. Best, Udtryk for sin Forvisning om, at Dødsdommene havde gjort et dybt Indtryk paa den danske Befolkning. Og heri har Dr. Best Ret, kun tager han afgørende Fejl med Hensyn til den Reaktion, som vil følge paa dette Indtryk. Den tyske Krigsmagts Anvendelse af »den

yderste Skarphed og Konsekvens i Afværgelsen af Angreb skræmmer os ikke.

Overalt i de besatte Lande har Udviklingen været den samme, og Danmark vil ikke danne en Undtagelse: jo stærkere Pres Fjenden øver mod det undertrykte Folk, jo mere haardt bliver Modtrykket. Erfaringerne fra de mange europæiske Stater, hvor Tyskerne under denne Krig har gjort sig til Herrer, burde have lært Dem dette.

VI, der kæmper for vort Lands Befrielse, kan ikke ved nogen Form for Trusel

eller Vold tvinges til Passivitet overfor Fjenden — vi vil derfor ikke, paa det nuværende Tidspunkt undlade at gøre de tyske Troppers Øverstbefalende bekendt med de danske Frihedskæmperes urokkelig Beslutning om at skærpe vore Kampmidler i samme Forhold, som man fra tysk Side skærper sine.

Vort Svar paa Tyskernes Forkyndelse af den skaanselsløse Kamp er:

Skaanselsløs Kamp.

DANMARKS FRIHEDSRAAD.

Den legale Presse og dens Ansvar

Man vil have lagt Mærke til, at den legale Presse i den sidste Tid paa fremtrædende Plads i Avisen og i fint typografisk Udstyr har bragt Artikler, der er at betragte som ren tysk Propaganda, skrevet som de er af Nazisternes Penneførere udfra Synspunkter, der ikke tillader nogen Tvivl om Hensigten.

»Jamen, saa gør det heller ikke noget, at Artiklerne staar der! Det er dette Synspunkt, som man har trøstet sig med blandt Pressens Folk, hvor dette seneste Krav fra tysk Side ikke har stødt paa den Modstand, som havde været ønskværdig. For Journalister, som for saa mange andre Grupper indenfor det danske Samfund, gælder det desværre, at naar blot Indrømmelserne gøres i Fællesskab, saa er de ikke at betragte som en Skam, men som en »Nødvendighed, ingen har kunnet komme udenom«. Underligt saa trægt visse Menneskers Ansvarsfølelse reagerer, hvor hæmmede de er af Flokkens falske Sikkerhedsfølelse! Endnu er der alt for mange Mennesker, for hvem det ikke staar klart, at de i Dag ikke har anden Autoritet at følge end deres egen Samvittighed, og at stadig en meget stor Del af Myndighederne og de officielle Organisationer i større eller mindre Udstrækning gaar Besættelsesmagtens Ærinde.

Det er ingen Undskyldning for Værnemagerne, at de først indhenter Industriraadets Forsikring om Nødvendigheden

af, at de paatager sig dette eller hint Arbejde, og det er lige saa lidt en Undskyldning for Redaktører og Journalister, at de følger sig efter Direktiverne fra Udenrigsministeriets Pressebureau eller modstandsløst følger de Retningslinjer, deres Organisationer har ladet sig true til. Ansvar et hviler hos den enkelte — maatte dette blive forstaaet.

Som Helhed har den danske Presse ikke i Besættelsestiden gjort sig bemærket ved fast Modstand mod Tyskerne, som hver eneste Gang, de er mødt frem med deres Krav, har opnaaet, hvad de vilde. Det skal indrømmes, at Nazisterne har haft stærk Støtte — og Danskerne det, der var værre end ingen Hjælp — fra Udenrigsministeriet, hvor Scavenius og hans Medhjælper Eskelund i hvert enkelt Tilfælde har haft travlt med at forsikre de danske Journalister, at det ikke kunde nytte noget at sætte sig op mod de fremmedes Krav. Og de danske Pressefolk har endnu ikke lært, at det utvivlsom havde kunnet nytte at sætte haardt mod haardt. Paa faa Undtagelser nær har den danske Presses Folk været altfor ængstelige for at sætte noget afgørende ind paa Modstanden, f. Eks. deres eget Blads Eksistens eller deres egen Stilling. Havde der været Enighed om en saadan mandig og modig Optræden, havde den danske Presse i heldigt Fald bevaret en vis Indflydelse, og var det gaaet værst, havde den ophørt at ud-

komme i sin nuværende Form, og begge Dele havde været bedre end de legale Aviser, vi har i Dag, hvor blege, invaliderende Sandheder kryber henad Spalterne, og fede, fulde Løgne breder sig tværs over Siderne.

For den legale Presse gælder det, at den ikke gør virkelig Gavn, og at den Propaganda, Aviserne indeholder, ogsom Pressens Folk er saa raske til at erklære udskadelige »fordi man straks kan gennemskue Hensigten«, dog rummer en ikke ringe Fare. Trods alt serveres den i et Blad, som Aar ud og Aar ind har været Abonnentens »eget«, hvis Meninger og Indstilling de er vant til at modtage.

Der gaar haardnakkede Rygter om, at det inden længe vil blive forlangt, at Bladene skal bringe ledende Artikler, hvor positive tyske Synspunkter om danske og udenlandske Forhold skal gøres gældende. Skulde Bladenes Chefredaktører bøje sig ogsaa for dette Krav; vil vi dog paa det alvorligste advare Leder-skribenterne mod at gaa med til sligt. Enhver Journalist skriver iflg. Dr. Best paa eget Ansvar, og intet Redaktørtilsagn vil kunne gælde som Værn mod den Anklage for Forræderi, som vil rejse sig mod den Journalist, der maatte bøje sig for denne nazistiske Trusel.

Samling eller Splittelse?

Efteraaret har beriget den frie Presse med flere nye Blade. Det er øjensynligt, at de for en stor Del udsendes af Kredse, der indtil 29. August af Overbevisning eller Loyalitet fulgte Scavenius' Linje i Udenrigspolitikken, men nu har indset, at kun aktiv Modstand hurtigt og fuldstændigt kan føre Danmark frem til Befrielsen. Vi, der gennem Aar har handlet ud fra denne Opfattelse, hilser enhver Tilvækst til Frihedsbevægelsen velkommen, hvad enten den kommer tidligt eller sent. Dog med eet Forbehold: Hvis den betyder en Styrkelse og ikke en Svækkelse af vor nationale Kamp. For nogle af de nye Blades Vedkommende er dette aabenlyst Tilfældet, men desværre lyder der i andre af de nyfødte Organer Toner, som maa gøre enhver overbevist Frihedskæmper betænkelig. De rummer Reminiscenser af en Form for Polemik, der før Krigen var gængs i den indrepolitiske Debat; men hvad værre er: Argumentationen ligger nær op ad den, nazistiske Kommentatorer anvender i vor tysk-dirigerede Radio. Og værst af alt: det er Toner, som truer Sammenholdet indenfor den danske Front. — Som et typisk Eksempel blandt flere skal vi citere følgende Passus fra FRIHEDS Novembernummer:

„LYGTEMÆND har for Tiden travlt med at fortælle Folket om deres opsigts-

vækkende Planer for at „redde Danmarks Fremtid“. En ny Genrejserepidemi raser. Helt enige er de nu ikke, Sovjet-Danmark og de reaktionære, danske Kredse. Stør-mose, p. t. Leder af Dansk Samling fører Forhandlinger med danske Politikere, idet man fra Dansk Samlings Side er blevet betænkelig. Kommunisterne søger at besætte Nøglestillingerne i den illegale Front. Kredse i Erhvervslivet er blevet bange for Makkerskabet med Christmas Møller efter hans store Tale fra London.“

Vi skal ikke fra vor Side lade os lokke ind i en Polemik overfor disse Betragtninger. I aarevis har illegale Blade af vidt forskellig Natur betragtet det som en uskreven Lov, at man ikke saalænge Tyskerne er i Landet geraader i Indbyrdes Strid, — og denne sunde Linje agter vi fortsat at følge. Men vi skal belyse de Bevæggrunde, der fører vore nye Bladkolleger ind paa saadanne Forsøg paa at underminere Enigheden i Modstandsbevægelsen.

Der er for os ikke Tvivl om, at Kredse, der staar ledende Kræfter i de samarbejdende Partier nær, for det første huser Mistillid til Frihedsbevægelsens Mænd, og for det andet frygter for efter Krigen at miste Vælgernes Tilslutning. Frygten for at miste Vælgere paa Grund af den hidtidige Indrømmelsespolitik giver sig Ud-

slag i de Udtalelser, hvorefter det politiske Førerskab her i Landet synes krævet monopoliseret for de Partier og Partiledere, der hidtil har mønstret de største Vælgertal. Og Mistilliden til Frihedsbevægelsen gaar ud paa, at de „gamle“ Elementer i Kampen mod Besættelsesmagten forbereder sig paa et samlet Fremstød efter Krigens mod det politiske System, som det var før 1940, og at uparlamentariske Metoder agtes bragt i Anvendelse ved denne Aktion.

Specielt søger man — ved en udstrakt underjordisk Propaganda — at mistænkeliggøre Kommunisterne, og Mistænkeliggørelsen udstrækkes til enhver, der som f. Eks. Christmas Møller fremhæver Kommunisternes effektive og loyale Indsats i Frihedskampen.

— Heroverfor maa vi fremhæve, at det netop gennem Frihedsraadets Pjece: „Naar Danmark atter er frit“ tydeligt og stærkt er sagt, at den danske Frihedsbevægelse kun kender een Vej efter Besættelsens Ophør: den demokratiske, hvilende paa Landets Forfatning. Naar vort Land er befriet, har Samlingen af Modstandskraftene udført sin Opgave; hver Deltager i Kampen vil da indenfor det Parti, han tid-

ligere har tilhørt eller vælger at tilslutte sig, arbejde for et Opgør, ikke blot med Landsforræderne, men ogsaa med Folk, der har medvirket til Tyskernes Voldførelse af vort Retssystem og vor Samfundsorden. Hvor dybt dette Opgør vil gribe, det ligger helt i Befolkningens Haand. Men sandt Demokrati betyder, at enhver Anskuelse frit kan komme til Orde og Afgørelse, uden Mistænkeliggørelse eller Forfølgelse af dens Talsmænd.

Kommunisterne har baade gennem Tilslutning til Frihedsraadets Udtalelser og i selvstændige Publikationer utvetydigt stillet sig paa dette Grundlag for Efterkrigstidens Politik, og de Kredse, der under Frihedskampen har lært dem og deres Tankegang at kende, tvivler ikke paa deres Ord. Ogsaa de internationale Begivenheder i disse Aar viser, hvilken Vej Kommunismen vil følge, naar Nazismen er besejret.

Af disse Grunde advarer vi indstændigt mod ethvert Forsøg paa at saa Tvedragt mellem Frihedsbevægelsens forskellige Elementer. Vor Krig er ikke vundet, Tyskerne endnu ikke ude af Landet. Lad os staa sammen overfor Fjenden og ikke hjælpe ham ved indre Splittelse.

Departementcheferne dannede ikke Regering, men ...

I sidste Nr. af FRIT DANMARK fremførtes en Række Eksempler paa, at danske Myndigheder til Trods for Atbrydelsen af det hidtidige Samarbejde med Tyskland videreførte en Politik, der er i Strid med de Retningslinjer, som blev fastlagt efter 29. August. Navnlig paapeges Faren ved, at Rigsdagens 9-Mandsudvalg i et bestemt Tilfælde havde øvet afgørende Indflydelse paa Beslutninger, som medførte dansk Medvirken ved Haandhævelsen af tyske Interesser overfor Befolkningen.

Imidlertid er det klart, at det egentlige Tyngdepunkt i det dansk-tyske Forhold fra vor Side ligger i Departementchefernes Be-

slutninger. Afgørelsen af en Række Sager i den sidste Tid vidner, at vor Centraladministrations Førstemænd i adskillige Henseender fortsætter den Politik, der bærer Scavenius' Navn, og som viste sig at komme til kort overfor Befolkningens Modstand. Det karakteristiske ved denne Politik er, at man fra dansk Side viser Imødekommenhed overfor en Række mindre Krav for at undgaa et større, — hvorefter det viser sig, at Summen af de mange smaa Indrømmelser i Virkeligheden betyder det samme som den store Indrømmelse, man ikke mente at kunne gaa med til.

Vi er ikke blinde for de Vanskelighe-

der, Departementcheferne staar i, og vi betvivler ikke, at hvert enkelt Tilfælde giver Anledning til alvorlige Overvejelser — men Erfaringen først udefra og nu herhjemme siger, at man ikke af Eftergivenhedens Vej hindrer Tyskerne i at bringe deres Terrormetoder til Anvendelse. Jøde- og Kommunistdeportationerne og den senere Tids Gestapoarrestationer og Henrettelser afslører dette til Overflod. Men selv hvor en mindre Imødekommenhed fra dansk Side tilsyneladende eller faktisk paa et bestemt Omraade hindrer noget værre, afsløres det Gang paa Gang, at vi ved vor Medgørlighed har rakt Tyskerne en hjælpende Haand. Tværtimod at beskytte danske Interesser bliver det tyske, vi kommer til Undsætning.

Nogle Eksempler af større eller mindre Betydning belyser denne Kendsgerning.

Rammeantennerne

Naar Justitsministeriet udsteder Forbud mod Rammeantener, kan ingen være i Tvivl om, at dette er et Forbud af rent tysk Karakter. Ministeriet bøjede sig for Kravet for at undgaa et tysk-udstedt Forbud mod Alfyning af udenlandsk Radio. Men for det første vil det være Nazisterne umuligt at gennemføre en effektiv Kontrol paa dette Omraade — Antallet af Stikkere er trods alt forsvindende — for det andet hindrer det »lille« Forbud absolut ikke en senere Gennemførelse af det store.

Vi skaffer Tyskerne Arbejdskraft

Det betragtes som en dansk Sejr, at Arbejdsudskrivningen til de tyske Befæstningsarbejder i Jylland nu sker ad »frivillig« Vej; Arbejdsministeriet mener ved denne Ordning at have hindret en tysk Tvangsudskrivning, og har derfor været virksom med Fremskaffelse af Arbejdskraft ad normal Vej, gennem Arbejdsanvisningskontorerne. — Naturligvis betyder dette en Fordel for visse Befolkningsgrupper, der ellers risikerede at

blive tvangsudskrevne, men det afgørende i Sagen er, at Tyskerne nu uden Gnidninger faar de Arbejdere, de har Brug for, medens de vilde have yderst vanskeligt ved at gennemføre Tvangen. Tilmed stimuleres Tilgangen ved Ansættelse af saa høje Lønninger — 5—600 Kr. ugentligt for almindeligt Jordarbejde — at det ikke alene paafører vor Nationalbank store Udgifter, men ogsaa kan faa Indflydelse paa hele den danske Lønpolitik. Hvor meget trægere vilde ikke et majsommeligt sammenskrabet tvangsudskrevet og ulønnet eller underbetalt Mandskab havde haandteret deres Værktøj?

Ogsaa Indkvarteringen ordner vi selv

Paa tilsvarende Maade har Indenrigsministeriet medvirket ved Indkvartering af Arbejderne i Jylland. Stillet overfor Muligheden af en haardhændet tysk Tvangsudskrivning foretrak vort Ministerium selv at faa Sagerne til at glide ved at paatage sig Opgaven, og gjorde Indkvarteringen saa tillokkende som muligt ved at fastsætte en ret høj Betaling til Værterne, nemlig 5 Kr. om Dagen for Kost og Logis pr. Person. At udbetale af Landets egen Kasse! Resultatet er, at Tyskerne uden at anvende Kræfter og Mandskab opnaaede deres Hensigt paa den letteste Vis.

Pebernødder til Tyskerne

I November afsluttedes i København Forhandlinger mellem tyske Myndigheder og Udenrigsministeriet, Industriraadet og visse Erhvervsledere. Okkupanternes Ønske var at faa fremskaffet Juleknas til Julegaver for tyske Soldater; som sædvanlig mødte Besættelsesmagten med venlige Ord paa Læben og Trusler i Lommen: Kunde Danskerne ikke selv yde Hjælpen, vilde de blot beslaglægge en Række Virksomheder. Atter bøjede vore Repræsentanter sig og fik De Danske Spritfabriker til at levere Snapsen og 4 Kiksfabriker paatog sig at fremstille 80 Tons Pebernødder. Raavarerne skal selvfølgelig leveres af vore egne spar-

somme Beholdninger. I dette Tilfælde vilde en Afvisning formentlig have bevirket, at Kravet var frafaldet, da Tyskerne næppe kan ofre større Anstrengelser paa slige Omraader.

Soldaterkoner og Lastbiler

Af mindre Rækkevidde, men lige saa stor principiel Betydning er det, at Justitsministeriet i en Lovanordning af 20. Nov. 1943 har tillagt de Vielser, der siden April 1940 er foretaget her i Landet af tyske Retsembeds mænd, dansk Retsvirkning. Her drejede det sig ovenikøbet om et tysk Krav, som tidligere var afvist baade af Regering og Rigsdag, og som ikke var udkrævet af nogen tvingende Nødvendighed. Yderligere har Justitsministeriet paataget sig at skaffe Tyskerne Erstatning for de Lastbiler, der bliver ødelagt ved Sabotage, hvilket atter er en

Haandsrækning, der censidigt kommer Værnemagten til Gavn.

Med Glæde hilste Befolkningen Departementchefernes Beslutning om ikke at danne Regering eller Administrationsraad, og kun at videreføre deres Virksomhed paa rent danske Omraader og efter dansk Retsanordning. Men denne ærlige Adskillelse mellem dansk og tysk Administration er ikke blevet fulgt. — Tværtimod synes Genoplivelsen af Scaeniusregeringens Politik at tage stadig større Fart jævnsides med, at den tyske Terror udfolder sig mere og mere uhammet. —

Det er en meget farlig Vej, Departementcheferne hermed er slaaet ind paa. Den er i Strid med vor nationale Anstændighed, og den bringer Tyskerne urimelige Fordele i deres Krigsførelse.

Naar Freden kommer — —

Vort norske Broderorgan, den frie norske Avis: PRESSEBULLETINEN, skriver under denne Titel d. 7. Oktober følgende om Efterkrigstidens Problemer. I en Tid, hvor disse er under Debat i Danmark paa Grundlag af Frihedsraadets Pjece, er det yderst lærerigt at stifte Bekendtskab med de norske Synspunkter.

Efterhaanden som vi nærmer os Krigens Afslutning, kommer ganske naturligt det Spørgsmaal mere og mere i Forgrunden: Hvordan skal Overgangen formidles? — Indenfor en overskuelig Fremtid er vi igen Herrer i Landet — men hvem skal udøve dette Herredømme? —

Enkelte synes at gaa ud fra, at de gamle Mænd og Partier fra før 9. April skal overtage Styret, og der tales paa enkelte Hold om en forholdsmæssig Repræsentation indenfor Statsledelsen og de kommunale Organer efter Partiernes Styrkeforhold før Krigen o. s. v. Paa andre Hold næres der Frygt for, at Kræfter yderst til højre skal gribe Chansen — gøre Kup og skabe et autoritært Styre, mens der omvendt paa den anden Yderfløj snakkes om Faren for, at Kredse indenfor Arbejderbevægelsen skal ud-

nytte Situationen til maaske rent revolutionære Foranstaltninger. Vi er overbevist om, at slige Ængstelser er ganske ubegrundede. Hvis der overhovedet er nogen, saa er det et forsvindende Mindretal, som leger med den Slags Planer, og ikke en eneste ansvarlig Mand med virkelig Tillid og Indflydelse. For er der noget, det norske Folk er blevet færdig med i denne Tid, saa er det alt som smager af Diktatur. Alle — undtagen maaske en eller anden liden Sekt af virkelighedsfjerne Fanatikere — er klar over, at det er Frihedens og Folkestyrets Vej, vi skal gaa. Det er jo for Friheden og Folkestyret, vi og vore allierede har ført den lange og bitre Kamp.

Noget helt andet er det, at der bliver en første Overgangstid, hvor Folkestyret endnu ikke kan fungere normalt. Alene

det at holde Valg kræver et rent teknisk Apparat, som nu efter Aars Fremmedstyre ikke er for Haanden, og som ikke kan improviseres i en Haandevending. Paa den anden Side vil Sammenbruddet af det nuværende Regime og de Problemer, selve Tilpasningen til Fredsforhold rejser, kræve øjeblikkelig og resolut Handling — ikke bare i administrative Instanser, men ogsaa fra det Hold, vi kan kalde Folkets Befuldmægtigede. Det vil naturligvis stille sig forskelligt, om Norge skridtvis bliver befriet gennem en Invasion, eller om Besættelsesmagten nedlægger Vaabnene og overlader Magten her i Landet som et Led i en almindelig Vaabenstilstand efter en militær Afgørelse, som er faldet andetsteds. Men i begge Tilfælde vil der ved Siden af provisoriske militære og kommissariske Myndigheder saa at sige fra første Stund være Behov for Mænd, som repræsenterer Folkeviljen; for hver Dag vil Ledelsen blive stillet overfor Problemer, som ikke kan løses som administrative eller tekniske Rutinesager, men som indebærer *politiske* Vurderinger og Afgørelser. Spørgsmaalet er da, hvem der skal træffe disse Afgørelser indtil Valg i betryggende Former kan finde Sted.

Det er ganske misforstaaet, naar enkelte her mekanisk vil gribe tilbage til Forholdene, som de var før 9. April, ja, overhovedet begynder at operere med Partierne, deres daværende Styrke osv. Hvilke politiske Skillelinjer og Styrkeforhold som maatte komme til at vise sig, naar vi igen gaar til Valg, ved ingen — sikkert bliver det anderledes, end det var. Men det er en Sag for sig. Hvad som imidlertid maa være ganske klart for alle, er at indtil regulære Valg har fundet Sted — saa snart det er muligt og forsvarligt — og de politiske Forhold dermed er afklaret, *indtil da eksisterer der bare eet Parti i Norge, og det er Hjemmefronten.*

Alle som har taget aktivt Del i dens Arbejde, er paa det rene med, hvordan gamle Divergenser er skrinlagt og Partiskel brudt ned i disse Aar, hvordan Folk fra diametralt modsatte Lejre har fundet hverandre i gensidig Respekt og Tillid, hvordan Sammenholdet og Koncentrationen om de store Maal har stillet gammel

Uenighed i Skyggen. Det er ikke mellem Parti og Parti, Grænsen har gaaet, men mellem gode og daarlige Nordmænd. Kvalitet og Karakter har gjort Udslaget, ikke Nuancer i Samfundssyn.

Den Opgave, vi staar overfor den Dag, Tyskerne lægger Vaabnene ned, er naturligvis langt mere tiltrækkende og glæderig end den, Hjemmefronten har haft gennem Okkupationsaarene. Men vi maa være klar over een Ting: den bliver ikke lettere. Den vil kræve den samme Vilje til Indsats og Sammenhold, samme Evne til Loyalitet og Samling om de store Maal. I de Uger og Maaneder, hvor stadig nye økonomiske, politiske, administrative, juridiske, psykologiske og andre Problemer kommer til at vælte ind over os og kræve momentan Handling, gælder det at træffe de rigtige Afgørelser — da mere end maaske nogensinde før. Det er *da* Grundlaget for vor Fremtid skal lægges, det er da, vi har Chancen til at lede Udviklingen ind paa det rette Spor, maaske for Aartier fremover. Mere end maaske de fleste aner, gælder det, at Ledelsen i den Tid griber rigtigt.

Derfor gælder det ogsaa om at faa de rette Mænd frem. Kun de bedste er gode nok, de dygtigste, — de som er frygtløse. Personlighed, Kvalitet og Karakter er det afgørende, ikke politisk Farve — de gamle politiske Skillelinjer bliver simpelthen irrelevante overfor de Problemer, vi da faar at gøre med. En anden Ting er, at det kan være til Styrkelse og Beroligelse af Almenheden, at Mændene kommer fra *alle* de gamle politiske Lejre, enten de har spillet nogen fremtrædende Rolle eller ikke. Spørgsmaalet er om de har holdt ud i denne Tid, enten de før har delta- get i det politiske Liv eller ej.

Hjemmefronten *har* Mændene, Hjemmefronten *kender* Mændene. Og Hjemmefronten vil vide at sætte dem ind paa den rette Plads.

Giv FRIT DANMARK videre,
saasnart De har læst det —
men forsigtigt!

Danmarks Frihedsraad

har fra Formanden for DE DANSKES RAAD i London modtaget følgende Hilsen:

»Min første Artikel til Dem skal være en Hilsen og en Tak. En Hilsen fra Frie Danske ude til Hjemmefronten, som vi altid har ansat og anser for den afgørende, og en Tak for den Gerning, som er øvet.

Gennem halvanden lange Aar har jeg nu prøvet at følge med i Begivenhederne hjemme og fulgt Virkningen ude. Og jeg kan sige, at det har været en enestaaende Forstaaelse af den Holdning, vort Folk havde; men det vilde være forkert ikke at fremhæve, at der har været Tider, hvor det saa mørkt ud. Men hvorfor tale om det i Dag?

Den 29. August vaskede den 9. April ud og blev den skønneste Dag i vort Liv. For mig staar det saaledes, at mange har medvirket til den 29. August, men ingen kan være i Tvivl om, at det betydeligste og bedste har de danske Undergrundsbevægelser udført, og alle Danske vil engang takke dem derfor.

Jeg kan ihvert Fald sige, at Eksplosionen den 29. August, det var, hvad vi havde arbejdet hen imod i 40 lange Maaneder. Det var vor hedeste Længsel for Danmarks Vedkommende; det var, hvad vi mente skulde ske jo før jo hellere.

Der kunde være Hensyn, som vi ikke kendte, som bevirkede, at man hellere vilde vente — Krigsførelsen kunde maaske ønske det. Det ved jeg intet om, men tror iøvrigt ikke. Men for Danmarks Fremtids Skyld, da var det vort Maal, at Danmark kom i samme Stilling som Norge. — Og det Maal har vi naaet. Kun den stupide Radiokommentator kan tro, det er noget vi vil løbe fra.

Vi er stolte og lykkelige over at have Andel i det. Og vi skal vide, at staa til Ansvar for vore Handlinger.

— Og nu skal Gerningen føres videre. Der hilser vi med den største Glæde Dannelsen af Danmarks Frihedsraad. Det er for mig noget meget vigtigt at alle aktive Folk arbejder sammen. Og jeg synes Programmet er rigtigt og godt. Som en af Arbejderne ude tilsiger jeg vor stærkeste Vilje til at arbejde sammen og til i Fællesskab at gøre alt, hvad vi kan, for at Danmark kan udføre sin Andel af den store Gerning. — Og det er mit Haab og min Tro, at mange hjemme vil være aktive med Frihedsraadet og gøre alt, hvad de formaar.

For Danmark, Demokrati, Frihed og Tryghed for alle — det er vort store fælles Maal. Og intet Offer er for stort for at naa dette Maal.

FORENINGEN AF DOMMERFULDMÆGTIGE I DANMARK

har paa sit Aarsmøde i Odense enstemmigt vedtaget at atvise enhver Erklæring om Loyalitet el. lign., som maatte blive forelagt af tyske Myndigheder, og ikke at modtage Konstitution i Embeder, hvis Indehavere var fjernet af Tyskerne. Der var almindelig Enighed om, at danske Embedsmænd har Pligt til uden Hensyn til egen Person at beskytte den danske Befolkning overfor ethvert tysk Overgreb. Kun paa denne Maade kan man sikre Befolkningens Tillid til Embedsstanden nu og i Fremtiden. — Hvis blot alle Tjenestemænd vilde indtage en lige saa stærk og national Holdning som Dommerfuldmægtigenes Vedtagelser giver Udtryk for, vilde de tyske Truster ingen Virkning have.

Bombardementerne

af BERLIN har medført store Vanskeligheder for tysk Centraladministration, idet et meget stort Antal Kontorer og Arkivmaterialer gik op i Flamme. For et saa centraliseret og bureaukratiseret Styre som det nazistiske vil dette faa Virkninger, der nok skal spores i Krigsanstrelgelserne. Med den Optimisme, der præger tysk Opfattelse af ethvert Nederlag, har Rustningsminister Speer udtalt, at der sikkert herved var sat Bom for meget overflødig Kontoriusseri. Intet er saa galt....

Ogsaa i Danmark spores Virkningerne af Administrationens Sammenbrud. Rigsbanken har ikke kunnet overvise de Mærkebeløb, der skal forestille Betaling for den danske Eksport. Hvis dette Forhold ikke hurtigt bringes i Orden, kan Nationalbanken blive tvunget til at standse Udbetalingerne til Eksportører af Industri- og Landbrugsvarer. Saa kølnes deres Interesse for at støtte Hitlers Krig utvivlsomt en Del.

Iøvrigt spores Forholdet i Clearingkontoen, som i sidste Uge af November faldt med 10 Millioner.

Alle danske Virksomheder, som ligger inde med Rustningsordrer, skal indsende en Kopi af Ordren, idet Rustningsministeriets Papirer alle er brændt. Her er da en forhaabentlig kærkommen Lejlighed for Industriledere til at vise dansk Optræden gennem Forsinkelser, Fejl og Udeladelser.

Ogsaa det amerikanske Bombardement i Norge, der ramte Salpeterværker ved Rjukan, sætter Spor i Danmark. Mens vi tidligere fra Norge indførte 700 000 Tons Kunstgødning aarligt, venter man ikke at naa op over 40 000 i det kommende Aar. Dette vil bevirke en kolossal Nødgang i vor Dyrkning, især af Sukkerroer, hvilket i mindre Grad vil ramme Hjemmeforbruget end Storeksporten til Tyskland og dets Forbundsfæller.

Er De

med til at understøtte de mange DANSKE — som overalt i Landet forfølges af Tyskerne — ?

Aktionen mod de norske Studenter

har vakt voldsom Harme i den akademiske Verden i alle Lande. Som formentlig bekendt fængsledes den 30. Novb. samtlige Professorer og Studerende ved Oslos Universitet, undtagen naturligvis de, der stod tilsluttet Quislingpartiet.

Efter at de kvindelige Studenter var sendt til deres Hjem og enkelte Professorer løsladt, blev ca. 1500 mandlige Studerende ført til en Lejr ved Larvik, hvorfra de den 9. December deporteredes til Tyskland. Motiveringen for dette Skridt var fra tysk Side, at Modstanden i Norge havde stærke Støttepunkter blandt Universitetets Elever; den umiddelbare Anledning synes at have været en Sabotagebrand i Oslo Universitets Aula den 27. Novb.

Baade i Sverige og Schweits har talrige akademiske Sammenslutninger udtalt deres Indignation og Harme over denne nye Anvendelse af kollektiv Straf overfor en tilfældig Befolkningsgruppe, og den svenske Regering har overfor Ribbentrop udtalt sin Protest og Alsky, men naturligvis kun hentet sig et groft Svar. Ogsaa i Finland har Universitetskredse protesteret, og herhjemme har Københavns og Aarhus' Universiteter efter Forhandling mellem Studenterraadene og Universitetsledelserne tilstillet de tyske Myndigheder følgende Udtalelse gennem Direktøren for Udenrigsministeriet:

„Efterretningen om Arrestationen af talrige Universitetslærere og Studenter og Lukningen af Oslo Universitet har fyldt Studenter og Lærere ved de to danske Universiteter med Sorg og Harme, fordi et Søsteruniversitet, der staar os saare nært, er blevet ramt, fordi norske Kolleger og Kammerater er blevet behandlet paa en Maade, der er et Brud paa Folkeretten og strider mod den for nordisk Livssyn grundlæggende Friheds- og Menneskeopfattelse. Det skete kan ikke undgaa at faa skæbnesvangre Følger. Skulde man skride til kollektivt at føre norske Studenter eller Universitetslærere i Internering bort fra deres Hjemland, vil dette for lange Tider vanskeliggøre, ja, maaske

umuliggøre den danske Forbindelse med tyske Universiteter.

Københavns og Aarhus' Universiteter den 3. December 1943“.

— Dr. Best har skyndt sig at forsikre, at lignende Forholdsregler ikke er paatænkt overfor danske Studerende, men truende tilføjede han, at mange Studenter deltager i Sabotagen, og at Straffene herfor vil blive haardere og haardere. At Truslen vil blive virkeliggjort har vi ingen Grund til at betvivle; med Løfterne forholder det sig anderledes. Fra Jødeforfølgelserne har vi Erfaring for, at Dr. Bests Ord ikke er en Døjt mere troværdigt end hans Overordnede.

— Det er rigtigt og nødvendigt, at enhver tysk Voldshandling i Frihedens og Rettens Navn imødegaaes med Protester, og det er værdigt, naar Protesten i et undertrykt Land har en saa utvetydig Karakter som vore Universiteters. Men man maa samtidig gøre sig klart, at man ikke har frelst sin Samvittighed blot ved at protestere. Det, der skal bryde Nazi-regimet, er først og fremmest aktiv Optræden. For neutrale Lande betyder dette Afbrydelse af alle krigsvigtige Leverancer til Aksemagterne, og for os i de besatte Lande en skærpet Modstand i alle de Former, der medfører Svækkelse af Besættelsesmagten. Det er Realiteterne, ikke Ordene, der afgør Krigen.

STIKKERE

FRIT DANMARK har kun lejlighedsvis beskæftiget sig med de Parasitter, der gør sig en Levevej af at opsnuse nationalsindede Landsmænd og bringe dem i Gestapos Klør. Dels er det ofte vanskeligt at kontrollere Rigtigheden af, at en eller anden har optraadt som Angiver, dels er det efter vor Opfattelse mere haandfaste Metoder end Offentliggørelse af Navne, der før eller siden skal bringes i Anvendelse overfor overbeviste Forrædere. Men iaar danske Tjenestemænd i Funktion organiserer og søger at gennemføre en Stikkervirksomhed for Tyskerne, maa det

bringes frem i Dagens Lys, og vi skal derfor meddele en højst uhyggelig Affære indenfor Politiet.

Lørdag den 27. Novb. ankom til Malmø paa illegal Vis Overbetjentene C. Th. Dyrsted og Hugo Andersen. Den sidstnævnte er yderst berygtet for sine Nazisympatier og har under langvarig Tjenstgøring paa „Dagmarhus“ medvirket til talrige Danskes Fængsling. Dyrsteds Merjter er mindre velkendt, men han angives ikke at give sin Kollega noget efter. I Sverige udgav de to Herrer sig for Flygtninge, men da man saa dem nærmere eiter i Sømmene, viste det sig, at de var sendt over Sundet for at knytte Forbindelse med danske Emigrantkredse og derved skaffe Oplysninger om Transportruter over Sundet, om Vaabenlagre og den illegale danske Bevægelse. Da dette kom før Dagen, blev d'Herrer af det svenske Politi hjemsendt ved første Løjlighed.

Det helt utrolige, men ikke desto mindre uomstødeligt rigtige er, at Andersen og Dyrsted har foretaget deres mislykkede Forsøg paa at udvide en systematisk Stikkervirksomhed til vort Naboland med visse overordnede Politimænds Bistandelse, ja maaske paa deres Initiativ. Hvor højt Ansvar det herfor gaar op, er vanskeligt at afgøre, men to Navne kan i hvert Fald fremdrages med Sikkerhed: Vicepolitinspektør Glud og Politikommisær Odmær.

At ogsaa Tyskerne var indforstaaet med Planen, stiller den kun i et grellere Lys.

Ærlige Politifolk reagerer undertiden imod den Maade, hvorpaa Politiets Forhold omtales i den frie Presse. Men naar de bliver bekendt med en saa smudsig Affære som denne, og naar de betænker, hvor ofte blind Tjenesteiver eller direkte nazistisk Indstilling har bidraget til at støtte Tyskerne i deres Bekæmpelse af den danske Modstand, vil de sikkert indrømme, at Angrebene ikke alene er berettigede, men ogsaa nødvendige. De rammer ikke de mange Medlemmer af Politi-

corpset, der gør en paaskønnelsesværdig direkte eller indirekte Indsats i Danmarks Frihedskamp.

— Det er det første Eksempel paa officielt organiseret Stikkervirksomhed, og dets uheldige Forløb vil forhaabentlig sætte Bom for videre Forsøg af denne Art. Men samtidig drives der et privat Angiveri, som er medansvarligt for de talrige Ges apoarrestationer, der for Tiden finder Sted Landet over. De beløber sig til over 300 om Maanedene. Men baade Stikkerne og deres Bagmænd maa gøre sig klart, at de engang rammes af Retfærdigheden. De vil ikke kunne unddrage sig Straf ved at drage med Tyskerne ud af Landet, thi dels har disse vedtaget at lade deres Hjælpere blive tilbage, og dels vil Lovens Arm efter Krigens Afslutning række over hele det befriede Europa. — Saalænge Angiveriet endnu er beskyttet af Magten, maa det bekæmpes med alle Midler. Et af disse, som vi alle kan bruge, er at vogte vor Mund med alt, hvad vi ved eller mener at vide om Frihedskampens Mænd, og iøvrigt udvise den største Omhu med, hvem vi under vort Arbejde træder i Forbindelse med.

Begivenhederne

I KORTE TRÆK

siden sidste Numer. . .

12. Ministeriet paalægger de jyske Civilmyndigheder at hjælpe Tyskerne til gnidningsløs Gennemførelse af Invasionsforberedelserne. — Form. for Sønderj. Ungdom, Kbh., Kommuneleder Fosmark, lokket i Baghold og arresteret som Gidsel. — 5-6 fulde tyske Soldater skyder paa Østerbrog. og Lyngbyvej, Kbh. — Spørgvognenes Taarnvogn beskadiget ved Frimurerlogen, Kbh. — Arbejdsmand overfaldet i Holbæk. — Sabotage: Ullmanns Maskinfabrik, Helge Jensen & Co.s Bilværksted, Kbh., 4 Godsbanevogne med 8 Militærlast-

Landsmand! — Skriv dette af og send det videre!

biler brændt, Kbh., tysk Militærbil brændt paa Chr. havus Torv.

13. Nov.: Tyske Soldateroverfald paa Gaden i Herning og Tønder. Sabotagen: Honningdepot, Garagekompleks og Baraksnedkeri, Horsens. — Civile Luftværns Radiosender fjernet af Frihedskæmpere i Kbh. Dagen før Afleveringen til Tyskerne.

14. Nov.: Ortskommandanten i Horsens kræver, at dansk Politi skal være ansvarlig for Arbejdernes Sikkerhed ved Værnemagtsarbejde. Kravet henvist til Hanneken. — Tysk Soldat med civile »danske« overfalder Chauffør i hans Hjem i Aarhus. — Radiotekniker Sølvberg overfaldet og anholdt i Viborg. — Kafespektakler i Kbh. og Svendborg. — SS-Mand overfalder Betjent i Tønder. — Sabotage: Nelholdts Maskinfabrik, Kbh., tyske Telefonledninger overskaaret i Assens.

15. Nov.: Sabotage: Tysk Minestryger sprængt i Nordre Toldbod, Kbh.

16. Nov.: »Dansk« Frivillig overfalder Folk i Tofthund. — Civilklædt Betjent og Hustru samt en anden Trafikant overfaldet i Aarhus. — Sabotage: Vidtstrakt Jernbanesabotage i og nord for Aarhus. To tyske Jernbanevogne med Biler brændt i Horsens. Under Sabotageforsøg i St. Kongensgade 77, Kbh., anholder dansk Politi 3 Mand. Vilh. Johnsens Radiofabrik, Kbh.

17. Nov.: Tyskerne forlanger 800 Mand tvangsudskrevet i Esbjerg, Borgmesteren skaffer dem ad »frivillig« Vej — Tysk Mariner truer Folk i Køge. — I Fredericia anholdes tysk Soldat for Uterlighed i flere Tilfælde. — Værnemagten stjæler alle Vaaben fra Otterup Geværfabrik. — Tysk Taskerøveri i Aarhus. — Sabotage: H. Laursens Snedkeri og A. Jørgensens Bageri, Aarhus. Statens Ungdomslejr i Asserbo brændt. Tyske Sne-rydningsmaskiner ødelagt i Hjørring.

18. Nov.: To danske Arrestanter i Vordingborg udleveret til Gestapo. — I Aarhus »erobrer« to tysk Politi en af danske Betjente anholdt Mand. — Arbejdernes Produktionsforretning i Aarhus beslaglagt til Erstatning for det brændte Bageri, Arbejderne kræver Vagterne fjernet og 50 pCt. Risikotillæg. — Sabotage: Vinderup Menighedshus nedbrændt. Dansk Staalvarefabrik, Ryegade 3, Kbh. Snedker Drottens Maskinsnedkeri, Randers.

Tysk Bil ødelagt i Nykøbing F. Tysk Soldat skudt i Haanden paa Linje 8, Kbh.

19. Nov.: Tyskerne kræver og opnaar — trods alle Aftaler — de beslagte Vaaben udleveret i Nyborg. — Gestapoprazzia og Arrestationer i »Nye Danske«, Ørstedesvej, Kbh. — Sabotage: Brand paa Nazisten Sehesteds Gaard, »Broholm«, Fyn. — Mineralvandsfabrikken »Solbjerg«, Kbh. Tysk meteorologisk Marinesation, Kbh., A/S »Alwis«, Gothersgade, Kbh.

20. Nov.: Husrazzia i »Eispeparken«, Kbh. — Sagesløs Jernbanefunktionær anholdt af Tyskerne i Næstved. Samtlige hans Kolleger truer med Strejke og faar ham løsladt. — Sabotagen: 3 Jernbanelinjer til Randers sprængt, Hectors Skolager, Larsbjørnsstræde, Kbh., Trælager, Frederikshavn, Mælkekondensatorfabrik og tysk Lastbil brændt i Hjørring. — Gestapostikker dræbt i Odense.

21. Nov.: Berusede tyske Soldater skyder med Pistol flere Steder, bl. a. i Assens, hvor de plyndrer Udhængsskabe. — Sabotage: 3 tyske Barakker brændt ved Lemvig. — Tysk Gravemaskine ødelagt ved Aarhus.

22. Nov.: Tyskerne kræver dansk Visitation ved en Bygning i Aalborg. Kravet afvises. — Gaderazzia paa Nørregade, Odense og Nørrebrogade, Kbh. — Tyske Soldater skyder paa Gaden i Ringkøbing, andre overfalder Mælkekusk og Chauffør i Hvide Sande. — Sabotage: 30 Fly brændt i Kastrup Lufthavn. — Turistbil sprængt foran Dagmarhus. — Søborgs Chokoladefabrik, Ida Anders Skindlager, Maskinværksted, Omøgade, alle i Kbh., samt Charlottenlundfortes Restaurant. — Flere Jernbaneødelæggelser i Aarhus, hvor ogsaa en Benzinvogn sprængtes.

23. Nov.: 4 Dødsdomme afsagt i Kolding. — Krav om Tvangsudskrivning af Arbejdere i Fredericia, Politimesteren tilbageholdes da han nægter Imødekommenhed. Vestre Landsret skærper Domme for Haarklipning i Fredericia, saaledes at alle Skyldige faar fra 30 D. til 6 Mdr. — Gaderazzia Frederiksberggade, Kbh. — Norsktalende tysk Mariner overfalder Restauratrice i Esbjerg. —

Sabotage: Attentat mod Transformatorstation i Lygten, Kbh., standser over 200 Værmagtsvirk-omheder i nogle T., Transformator ødelagt ved Ellinge, Fyn.

24. Nov.: Schalburgfolk terroriserer Kvarteret om Triangel, Kbh. og angriber dansk Politibil. — Optøjer i Restaurant Øbro, hvor en saaredes af Bajonetstik. — SS-Mand truer med Bajonet paa Haderslev Gader. — Sabotage: DIPA's Benzinlager, Odense, V. Jørgensens Generatoraksefabrik, Hillerød.

25. Nov.: 7 Dødsdomme afsagt i Aarhus. — Tysk Officer og Soldater plynder under Revolvertrusler Annisse Brugsforening for Sæbe. — Sabotage: Skræderfirmaet »Grauballe & Co.«, Kbh., Nørager Trælastfabrik, Hobro.

26. Nov.: Gaderazzia Studiestræde, Kbh.

27. Nov.: Tysk Militærbil dræber Dame paa Fyn. — Fisker fra Klitmøller saaret ved Skud mod hans Baad. — Sabotagen: Lagerbygning brændt, Bodenhoff Plads, Kbh. (bevogtet af 10 Marinere!) Metropolteatret, Kbh.

28. Nov.: Sabotage: Madsen & Beidels Maskinfabrik, Kbh., Rekylsyndikatets Annex, Hellerup, Modelsnedkeri (arb. for Nordhavnsværftet), Kbh.

29. Nov.: Gaderazzia i St. Kongensgade, Kbh.

30. Nov.: Adjunkt Hoff, Randers, myrdet under Gestapoforhør. — Omfattende Razzia i Randers.

1. Dec.: Orlogsværftet beslaglagt, dets Arbejdsledere nægter at fortsætte. — Razzia paa Banegaarden i Odense, Passagererne visiteres. Sabotage: Transformatorstation sydvest for Holstebro, Brd. Hartmanns Maskinfabrik, Kbh.

2. Dec.: 5 Dødsdomme eksekveret i Aarhus. — Skagenskultereren »Orion«s Besætning arresteret, fordi de havde undsat engelsk Flyver i Nordsøen og afleve-

ret ham til engelsk Skib. — En 15-aarig Dreng i Aalborg angriber tysk Soldat med Økse. — Nævenyttig Sabotagevagt dræbt i Kbh. — Sabotage: Afgørende Sprængning i Mælkekonservesfabrikken, Hjørring, Garageanlæg, Hans Egedesgade 5 og Snedkeri, Ravnsborggade, Kbh.

3. Dec.: Fabriksrazzia paa Glud & Marstrand, Kbh. — Sabotage: Fædrelandets Redaktør, Helge Blangstedts Villa brændt i Lyngby.

4. Dec.: Lærer Axel Andersen, stud. polyt. Niels Nielsen og Arno Hansen dræbt af Gestapo, Kbh. — Razzia i Nyhavn og Statistisk Departement, Kbh., samt paa »Jydske Tidende«, Kolding. — Sabotage: Heiber & Co., Lyngbyvej, Kbh., Ravens Automobilværksted, Kbh. — Tysk Feldwebel undlivet i Kbh.

5. Dec.: Sabotage: Seest Maskinfabrik, Aarhus. — Nazistisk Fabrikant dræbt i Nr. Sundby.

6. Dec.: Razzia og Besættelse af Niels Bohrs Institut, Kbh. — Sabotage: Maskinfabrik og Hotel brændt i Aarhus. — Reparationsværksted for Biler, Nørrebro, Kbh.

7. Dec.: Under Razzia i »Rørdal« Cementfabrik i Aalborg holder Sabotagevagter Gestapomændene i Skak. — »Aarhushallen« lukket, fordi den nægter at servere for en tysk Officer. — Sabotage: Maskinfabriken »Absalon«, Kbh. — Nærum Kostskole brændt.

8. Dec.: Gaderazzia paa Kystvejen i Aarhus.

9. Dec.: Razzia i Regensen og Admiral Geddes Gaard, Kbh. Razzia i Odense.

10. Dec.: Tyskerne kræver, at dansk Politi skal foretage Gaderazziaer; det afvises bestemt. Sabotage: Søren Wistoft & Co., Kbh.

R daktionen sluttet 10. Decb. 1943.

Dagspresse og Radio bringer kun, hvad Tyskerne bestemmer. Den frie Presse taler det frie Ord. Derfor skal FRIT DANMARK læses af saa mange som muligt. — Hjælp os især med at naa ud til Landboerne.